

КАКВО ОТКЛОНЯВА „ХРИСТИЯНИТЕ“ ОТ ХРИСТОС

Може би познавате или сте чували за някой, който е бил пламенен за Христос, но сега Го е оставил напълно? Сърцето ви се свива, когато научавате за такива хора. Още по-болезнено е, че близките хора, които с години са отхвърляли Христос, а след това, изглежда, най-накрая са намерили спасение в Него, отново са отпаднали от вярата. Вие сте се молели и плакали, чувствайки своята безпомощност да промените тяхната посока.

Апостол Павел е писал за тази болка в посланието си към филипяните 3:17-21. Мнозина в това последно време използват тези стихове, за да ни напомнят, че на първо сме граждани на Небето, а не републиканци, демократи, китайци, българи, или други земни граждани. Това е добро, важно и необходимо изявление, особено днес. Но Павел е писал това не само, за да предупреди хората, които са влюбени в политиката, но и за тези, които обичат себе си и този свят. Той ни предупреждава, че ние трябва да бъдем граждани и служители на Небето, а не роби на плътта си, че трябва да гледаме на света като на непокорено владение за Христос, а не като на платформа за нашите собствени егоистични желания.

Някои хора живеят за Бога, те умират за себе си и имат вечен живот. Това са истинските християни-Христовите.

Други „християни“ живеят за себе си, наслаждават се на земния си живот, а после умират и погиват (разбирайте, че губят своето спасение в Христа). Павел има смелостта да каже на филипяните да подражават на него и на другите, които са дали пример на живота в Христа. Но кои са враговете на Христос, за които пише той?

Знаем, че Словото е за вярващите, така че това не са невярващите хора, които мразят християнството и правят всичко възможно, за да омаловажат Исус и да потиснат Неговото влияние. Тези „врагове на Христос“ са изповядали в даден момент от живота си вярата си в Него и може би още вярват в Него, но така или иначе те са Го отхвърлили чрез начина си на живот (постъпват като врагове).

Какво е могло да отклони тези хора от пленителната благодат, която някога те са познали? Може би някои от нас са в същата опасност, следвайки тези хлъзгави и разрушителни стъпки? Можем да проверим себе си, дали и ние не сме се отклонили от Христос, задавайки си някои въпроси.

1. Умът ни насочен ли е към земния живот, или към вечния живот?

Християните, които не са истински такива-не са Христови, са по-фокусирани върху благословенията на този свят, отколкото върху вечните ценности, те „отдават ума си на земните неща“. Да, ние имаме много неща за вършене в ежедневието си живот, работа, деца, домашни грижи и т. н. но върху какво са концентрирани нашите мисли повече от всичко? Какво в живота не просто привлича вниманието ни, а предизвиква привързаност? Мнозина се отдалечават от Исус, защото Той никога не е заемал първо място в сърцата им. Те са Го търсели само за да им помага да получават това, което са искали повече от самият Него. Или е станало това, което се казва в Марк 4:18,19.

Истинският християнин, който ще живее вечно на небесата с Христос в следващия живот, с радост е погълнат от Него в сегашния си живот на Земята (Филипяни 3:20,21). Той не пропилява живота си в това, да получи колкото се може повече удоволствие в този свят, а живее на Земята в очакване на ненадмината радост в Небето. За него Христовите думи са живи и те дават плод в живота му.

2. Как се справяме с чувството за вина и срам?

Християните, които не са истински такива, „хваленето им е в това, което е срамно“. В Божието Слово ние имаме ясно определение за злото, а в Еремия 2:13 Бог казва:

„Защото две злини стори Моят народ: остави Мене - извора на живите води, и си издълба водоеми, пукнати водоеми, които не могат да държат вода.“ Злото е отхвърлянето на единствения истински Източник на мир, живот и радост, и опита те да се намерят по някакъв друг безполезен начин. Описаните от Павел християни, са заменили Бог със „свои водоеми“, те намират удоволствие и се гордеят с това, от което би трябвало да се срамуват. Тези хора заблуждават себе си, смятайки, че постъпват правилно, но в сърцата си имат тайна връзка с греха, харесва им техния срам. Те не разбират какво е святостта и не осъзнават, че живеят в грех.

Истинският християнин очаква Спасителя си, Този, Който е достатъчно свят и силен да вземе нашия позор и да унищожи греха. Със съкрушено сърце изповядва своя срам, но и надеждата си в Христос, той чувства тежестта на греха и го мрази, и очаква идването на Христос, Който ще ни даде нови, преобразени и славни тела. Христос е неговият пример и целта, към която се стреми.

3. Ръководим ли се от егоистични желания или от Божиата воля?

Християните, които не са истински такива, винаги се подчиняват на грешните си желания, „техният Бог е корема“. Павел не говори за храната, а за робство по отношение на всеки импулс - храна, секс, слава, облекло и всичко, което толкова желаем. Хората, погълнати от своите плътски желания, в крайна сметка ще се окажат без Христос.

Те се покланят на себе си, а не на Бога. Затова, в момента на изкушението, импулсивните им желания побеждават Божиите предупреждения и обещания. Те знаят какво казва Словото за греха, но им липсва решителност и въздържание, не могат да се противопоставят и да чакат помоща от Бога за победата над него. Отново и отново те се отказват от пълноценното щастие един ден на Небето, в замяна на бърза, лесна и временна еуфория тук и сега.

Истинските християни точно обратното- подчиняват се и предават живота си на Господа Исуса Христа. Той не е само Спасител за тях, но и Господ и Съкровище. Те умират за себе си и греховните си желания, не търсят слава за себе си, а отдават славата на Бога. Те знаят, че временните удоволствия, като храна, секс пари и други, изглеждат по-добре, отколкото всъщност са, и че те бледнеят в сравнение с това, което имаме в Христос. Ние се отказваме от някои наслаждения сега, за да имаме пълноценна радост във вечността. Докато другите живеят вярвайки, че радостта в живота е това, Бог да им дава желаното от тях, истинските християни живеят, знаейки, че Бог се прославя най-много в нас, когато сме удовлетворени в Него.

4. Живеем ли в свят страх от Бога?

Християните, които не са истински такива, не се страхуват от последиците на греховете си. Те са заблудени, че няма да бъдат съдени заради тях, понеже вярват в Христос, като забравят, че трябва да ходят (живеят) така, както е ходел Той. Те мислят, че „тортата няма да свърши“, но един ден ще видят „празната си чиния“. В този ден горчиво ще съжаляват, защото ще им се отнеме и това, което имат, и ще бъдат хвърлени на вечни мъки (Матей 25:29,30). Защото, каквото посее човек, това ще пожъне.

Истинските християни знаят, че всеки грях, беззаконие, зла помисъл или постъпка, ако не са предадени с покаяние на Господа, няма да им бъдат простени, но ще бъдат съдени. Те се страхуват от Божия съд, но това е свят страх, страха да не огорчат Господа Христа, Който е дал живота Си за тях, и Когото обичат с цялото си сърце, всичката си сила и с всичкия си ум. Затова, те се стараят да се преобразяват по Неговия образ и желаят, когато застанат пред Него да видят, че не са пропиляли живота си, но са го изживяли според Божията воля, желаят да чуят сладките думи: „Влез в радостта Ми, добри и верни слуго!“

Павел ни предупреждава: „Не се лъжете: Бог не е за подиграване, понеже каквото посее човек, това и ще пожъне. Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.“ (Галатяни 6:7,8) Всеки грях - всяко семе, посято за плътта (за тление), пада или върху Христос, или върху нас, но мнозина сред християните не разбират тази разлика както трябва.

Ако с покаяние сме изповядали греха си пред Христос, той пада върху Него и е заличен чрез Неговата кръв, но ако не сме сторили това, греха си остава върху нас. Ние не трябва да сме безгрижни за нашето прощение, или да смятаме, че щом веднъж сме били простени, простени сме завинаги и няма нужда да се покаяваме.

Ние съгрешаваме постоянно (1Йоан 1:6-10), затова „пристъпваме към престола на благодатта“ изповядвайки греха си и предавайки го на смърт, „за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно.“

С помоща на тази благодат, ние изработваме с трепет и страх своето спасение (Филипяни 2:12). Божието прощение дава в сърцата ни още по-силно желание за благочестие и омраза към греха. Божията благодат предизвиква в нас силното желание да приличаме повече на Него. Християнинът, който ще прекара вечността с Христос, все повече мисли за Него, все повече осъжда своя грях, все повече и повече се доверява на Бога, че Той знае какво е добро за него и все повече се бои да не извърши нещо, което може да опозори Божията благодат.

5. Води ли ни вярата в смирение пред Бога, и какви са нашите приоритети?

Хората, които не истински християни не познават смирението, те са егоцентрични и горди. Такива хора имат знания за Бога, но те не Го познават. Не разбират, че живеят в гордост, и че са в грях. Те не търпят изобличение и винаги смятат, че са прави. Приоритетите на такива хора са земните неща, те искат всичко тук и сега, и малко се замислят за вечността, не се питат дали живота им е угоден на Господа, уверени са в спасението си. Знаем, че Бог се противи на горделивите и знаем кой пръв се възгордя, и каква е сетнината му.

За смирението се говори много в Словото и изобщо, Христовото учение лежи на него. Смиреният човек се отрича от себе си, от своите желания, своята воля и разбирания, той се обляга на Божията благодат все повече и повече. Всички истински християни имат качеството смирение в себе си и много добре разпознават гордостта. Те бягат от нея и бързат да се смиряват под мощната ръка на Господа Христа, защото знаят, че само така са защитени под нея. Главният им приоритет е самият Той, всичко друго е на заден план. Колкото повече се приближават до Христос, толкова по-малко се държат за земното и все повече се стремят към Него. Христос е тяхното Съкровище, което не искат да изгубят за нищо на света!

Това са само някои от въпросите, които можем да си зададем, за да проверим себе си вървим ли по Пътя, или сме се отклонили. Христовото учение е ясно и никой няма да има оправдание, че не е знаел, че не е разбрал и т. н. Още повече, Бог сам е предупредил народа Си чрез Своите инструменти за много неща, така че каквото търсим, това и намираме. Днес е последно време, все повече се приближаваме до вечността, която Христос е обещал на всички, които истински Го обичат и са Го последвали с цялото си сърце.

Нека всеки провери себе си къде се намира, за да не би един ден да се окаже, че е напуснал Пътя и няма да може да влезе в Живота.

Да не бъде!

Превод: Светлина за теб